

Seurakunnan juutalainen sydän

Osa 8

”Pelto on maailma; hyvä siemen ovat valtakunnan lapset, mutta lusteet ovat pahan lapset” (Matt.13:38). Jumalan valmistamaan maailmaan putosi myös synnin siemen. Peltoonsa Jumala istutti viinitarhan. Isästä tuli viinitarhuri, Jeesuksen sanoin: ”... ja minun Isäni on viinitarhuri” (Joh. 15:1). Viinitarhan viinipuut, viiniköynnökset alkoivat kasvaa. Ihmisten lukumäärä lisääntyi. Synnistä alkunsa saanut ”kasvitauti” pakotti maan muokkaukseen uudelleen. Jumala salli vedenpaisumuksen Jumalan tuntemuksesta rutikui- van maailman päälle. Entisestä siemenestä, Nooan ja hänen väkensä kautta, pelto alkoi taas kasvaa. Kansat ja valtiot muodostuivat ja pelto, maan viinitarha, tuli täyteen puita. Tarhan keskelle tarhuri päätti istuttaa erilaisen puun. ”Eräällä miehellä oli viikunapuu istutettuna viinitarhassaan” (Luuk. 13:6). Juutalainen kansa, Israelin valtio, syntyi erilaiseksi puuksi, kuin viinitarhan muut puut. Viikunapuulla oli tärkeä tehtävä: sen tuli olla esimerkiksi muille puille runsaan ja mehukkaan sadon tuottamisessa tarhuria varten. Viikunapuusta tuli viinitarhan Herran tarkkan silmäläpidon kohde. Jumala uskoi kansalle hedelmää tuottavan Sanansa. Hän kuokki ja lannoitti maata sen ympärillä ja

hoiti puuta kärsivällisesti. Hedelmää ei vain näyttänyt tulevan, mutta tarhan omistaja oli pitkämielinen: ”... ja hän tuli etsimään hedelmää siitä, mutta ei löytänyt. niin hän sanoi viinitarhurille: ”Katso, kolmena vuotena minä olen käynyt etsimässä hedelmää tästä viikunapuusta, mutta en ole löytänyt. Hakkaa se pois; mitä varten se vielä maata laihduttaa?” Mutta tämä vastasi ja sanoi hänelle: ”Herra, anna sen olla vielä tämä vuosi; sillä aikaa minä kuokin ja lannoitan maan sen ympäriltä. Ehkä se ensi vuonna tekee hedelmää; mutta jos ei, niin hakkaa se pois” (Luuk. 13:6–9).

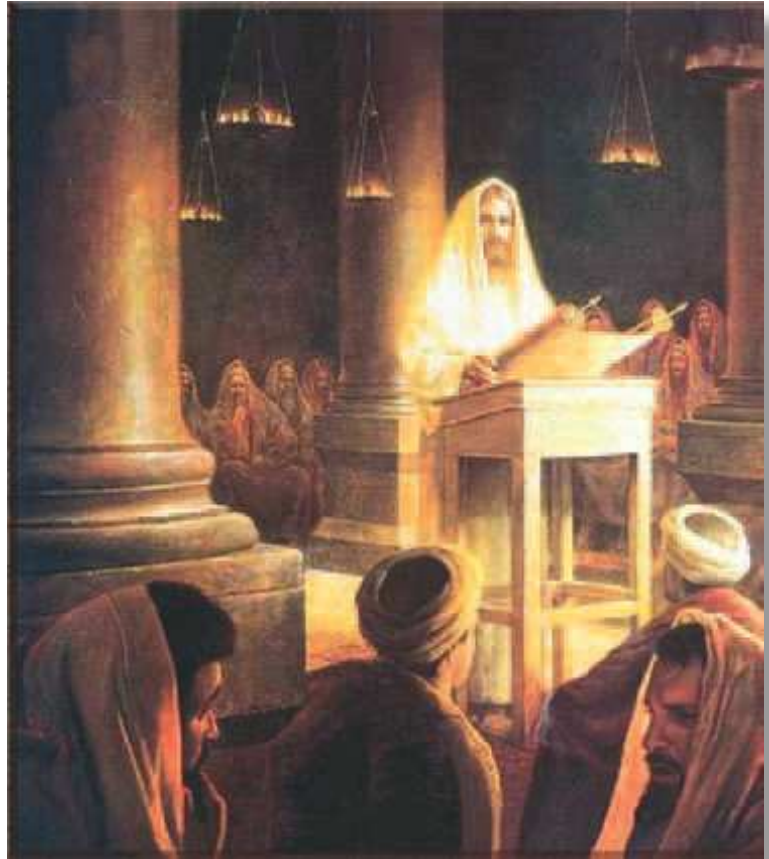
Jeesuksen julkinen toiminta alkoi Hänen ollessaan ”noin kolmenkymmenen vuoden vanha”, Luukkaan mukaan. Julkisen toiminnan alku oli Johanneksen suorittama kaste. Tästä eteenpäin Jeesus toimi viinitarhan Herran viinitarhurina noin kolmen vuoden ajan. Hänen tehtävänsä oli keskittyä viikunapuun hoitoon. Viinitarhaan oli sen omistaja ottanut muitakin tarhureita. He olivat paikalla jo Jeesuksen saapuessa. Heille oli annettu selvät ohjeet: Jumalan Sana siitä, miten viikunapuu tuottaisi hedelmää esimerkiksi muille tarhan puille. Tarhurit olivat kuitenkin ryh-

Viinitarhan hoitaja esittelee isännälle viikunapuuta.

tyneet tekemään ohjekirjasta omia sovel-
luksiaan. Pian oli hankalaa löytää oikeat
ohjeet omien merkintöjen ja mielipiteiden
seasta. He kokivat tärkeäksi itse parannel-
la omistajan ohjeita. Kirjanoppineet ja fa-
riseukset olivat juutalaisen uskon vartijoi-
ta, joiden olisi tullut opettaa kansalle Ju-
malan tahto. Kun hedelmää ei kuulunut,
omistaja lähetti sanansaattajia, profeetto-
ja, Jumalan miehiä, muistuttamaan kan-
saa ja sen opettajia Sanastaan. Lopulta
Hän lähetti Poikansa. Muut tarhurit säi-
kähtivät: ”Mutta kun viinitarhurit näkivät
hänet, neuvottelivat he keskenään ja sa-
noivat: ’Tämä on perillinen; tappakaam-
me hänet, että perintö tulisi meidän
omaksemme’. Ja he heittivät hänet ulos
viinitarhasta ja tappoivat. Mitä nyt viini-
tarhan herra on tekevä heille? Hän tulee ja
tuhoaa nämä viinitarhurit ja antaa viini-
tarhan muille. Niin he sen kuullessaan sa-
noivat: ’Pois se!’ ” (Luuk. 20:14–16).

Kansan uskonnolliset opettajat pelästyi-
vät, sillä he tiesivät oman Sanan tunte-
muksensa kautta, että Jeesus puhui heistä.
Ehkä he muistivat Jesajan kirjoittaneen:
”Minä laulan ystävästäni, laulan rakkaani
laulun hänen viinitarhastaan. Ystävälläni
oli viinitarha lihavalla vuorenrinteellä.
Hän kuokki ja kivesi sen ja istutti siihen
jalaja köynnöksiä, rakensi sen keskelle
tornin ja hakkasi sinne myös kuurnan. Ja
hän odotti sen kasvavan rypäleitä, mutta
se kasvoi villimarjoja. Ja nyt, te Jerusale-
min asukkaat ja Juudan miehet, tuomit-
kaa minun ja minun viinitarhani välillä.
Mitä olisi viinitarhalleni vielä ollut tehtä-
vä, jota en olisi sille tehnyt? Miksi se kas-
voi villimarjoja, kun minä odotin sen kas-
vavan rypäleitä? Mutta nyt minä ilmoitan
teille, mitä teen viinitarhalleni: minä pois-
tan siitä aidan, niin että se jää hävitettä-
väksi, särjen siitä muurin, niin että se jää
tallattavaksi. Minä hävitän sen: ei sitä enää
vesota ja kuokita, vaan se on kasvava oh-
daketta ja orjantappuraa, ja minä kiellän
pilvet sille vettä satamasta. Sillä Israelin
heimo on Herran Sebaotin viinitarha, ja
Juudan miehet ovat hänen iloistutuksensa.
Ja hän odotti oikeutta, mutta katso, tuli
oikeuttomuus, ja vanhurskautta, mutta
katso, tuli vaikerus” (Jes. 5:1–7). Heille
oli liian vaikeaa tunnustaa oma erehdyk-
sensä ja luopua itse rakennetusta kansan
johtoasemasta Jumalan johtoon.

Jeesus jatkoi vielä osoittaen olevansa ”kul-
makivi”, jonka rakentajat hylkäsivät. Kuu-
lijat tiesivät, että ilman rakennuksen hui-
pulla olevaa kulmakiveä koko rakennus
luhistuu. Oli kaksi vaihtoehtoa: hyväksyä
Hänet pelastuksen tuojaksi, lihaan tul-
leeksi Jumalaksi, joka ilmestyi sovitta-
maan kansansa ja ihmiskunnan synnit -
tai kieltää Hänet. Kun Jeesus, kulkiessaan
viimeistä kertaa pääsiäisjuhille Jerusale-
miin, kuivatti sanallaan viikunapuun,
Hän teki sen tietoisesti. Israelille tässä vai-
heessa annettu aika kansana todistaa maa-
ilman kansoille olisi nyt päätepisteessä.
Sen uskontojärjestelmä ja siihen liitetty
poliittinen hallintavalta oli peittänyt ihmi-
seltä rakastavan Luojan. Sen hedelmää ei
enää kenenkään tulisi syödä. Vain väären-
tämätön Jumalan Sanan opetus on kaste-
lua ja lannoittamista hengellisen hedel-
män tuottamista varten. Sitä tuli Jeesus
opettamaan. Jumala, viinitarhan omistaja,
karkotti nyt väärät tarhurit tarhastaan.
Jeesuksen seuraajat, jotka Hän ennalta
tuntemuksensa mukaan oli valinnut, oli-
vat uusia tarhureita. Viikunapuun kuivu-
mista ihmetteleville opetuslapsille vasta-

tessaan Jeesus liittää mukaan opetuksen
uskosta: ”... jos teillä olisi uskoa ettekä
epäilisi, niin ette ainoastaan voisi tehdä
sitä, mikä viikunapuussa tapahtui, vaan
vieläpä, jos sanoisitte tälle vuorelle: ’Ko-
hota ja heittäydy mereen’, niin se tapahtui-
si. Ja kaiken, mitä te anotte rukouksessa,
uskoen, te saatte” (Matt. 21:21–22). Kos-
ka viikunapuu ei uskonut Jumalaa, se kui-
vettui. Se ei onnistunut olemaan esimerk-
kinä hedelmän tuottamisessa.

Oikea usko Jumalaan: usko Jeesukseen ja
Hänen tekoonsa syntimme sovittamiseksi,
on avain hedelmän tuottamiseen. Usko on
Jumalan lahja Jeesuksessa Kristuksessa. Se
ei synny lain eikä sääntöjen noudattami-
sen kautta. Tulemalla Jeesuksen luo ja py-
symällä Hänessä saamme uskon, jonka
kohde on Hän. ”Minä olen totinen viini-
puu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokai-
sen oksan minussa, joka ei tuota hedel-
mää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kan-
taa hedelmää, hän puhdistaa, että se kan-
taisi runsaamman hedelmän. Te olette
puhtaat sen sanan tähden, jonka minä
olen teille puhunut. Pysykää minussa,

niin minä pysyn teissä. Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä” (Joh. 15:1–5). Viinipuu, Jeesus, ravitsee Hänessä kiinni pysyvät oksat. Hän tekee tämän Pyhän Hengen toiminnan kautta: ”Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä, eikä tunne häntä; mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva” (Joh. 14:16–17). Yhden Jumalan kolmiyhteys Isä, Poika ja Pyhä Henki toimii luodun ihmisen parhaaksi. Jumala haluaa saada meidät yhteyteensä ja pitää meidät siinä iankaikkisesta iankaikkiseen. Kaikki tämä on mahdollista vain Jeesuksen kautta. Kristuksen ruumiissa olemme yhtä: juutalaiset ja pakanat julistamassa koko maailmalle Jumalan pelastavaa armoa.

Viikunapuu on kuivettumisestaan huolimatta ajan merkki Jumalan kansalle. Sitä ei heitetty ulos maan viinitarhasta. ”Katsokaa viikunapuuta ja kaikkia puita. Kun ne jo puhkeavat lehteen, niin siitä te näette ja itsestänne ymmärrätte, että kesä on lähellä. Samoin te myös, kun näette tämän tapahtuvan, tietäkää, että Jumalan valtakunta on lähellä” (Luuk. 21:29–31). Kun lehdet ilman hedelmää tulisivat takaisin viikunapuuhun, kesän ahdistava kuumuus ja kuivuus: viimeisen 2000 vuoden lopunajan loppuhetket ahdistuksineen olisivat lähellä. Israel ja sen juutalainen uskonto on jälleen todellisuutta omassa maassaan. Juutalainen kansa ei kuitenkaan sellaisenaan ole sen lähempänä Jumalaa kuin Jeesuksen aikana. Vain henkilökohtainen kääntymisen Messiaan puoleen tuo heidät osallisiksi viinipuun ravinnosta. Kansallisessa mitassa pelastus on edelleen saavuttamatta.

Raamatun Sanan mukaan juutalainen rotu ei kadonnut hajotuksen aikana. Se säilyi Jumalan varjelemana, koska Hän haluaa Israelin täyttävän vielä alkuperäisen tehtävänsä. Pois poikenneelle Hän tarjoaa aina uutta mahdollisuutta. Seurakunnan aika,

pakanauskovien liittyminen Jumalasta todistavaan kansaan yhdessä juutalaisten kanssa, on lopuillaan. Aikakauden loppua tulevat sävyttämään suuret mullistukset ja ahdistukset koskien viikunapuuta ja muita puita. Ahdingot ovat jo alkaneet. Jeesus lupasi, ettei Hän nauti viinipuun antia, sen hedelmää, ennen Jumalan valtakunnan ilmestymistä (Luuk. 22:18). Seurakunta, Kristuksen ruumis, tuottaa hedelmän, jota Hän odottaa. Yhdessä morsiusseurakunnan ja aiempina aikoina kuolleiden pyhien kanssa, Jumalan valmistamassa taivaallisessa hääjuhlassa, Hän iloitsee

valmiista uskon hedelmästä. Ennen uuden aikakauden, Jumalan paratiisinomaisen 1000-vuoden ajanjakson alkamista, Jumalan vanhurskas viha tulee ilmestymään väärää uskonnollista järjestelmää kohtaan. Tämä järjestelmä käsittää Jumalasta luopuneet uskonnot, myös luopuneen kristillisyyden ja juutalaisuuden: ”Ja tuli yksi niistä seitsemästä enkelistä, joilla oli ne seitsemän maljaa, ja puhui minulle sanoen: Tule, minä näytän sinulle sen suuren porton tuomion, joka istuu paljon vetten päällä, hänen, jonka kanssa maan kuninkaat ovat haureutta harjoittaneet ja jonka haureuden viinistä maan

asukkaat ovat juopuneet” (Ilm. 17:1–2). ”Ja enkeli heitti sirppinsä alas maahan ja korjasi maan viinipuun hedelmät ja heitti ne Jumalan vihan suureen kuurnaun” (Ilm. 14:19). Meille on annettu tietynlainen vapaus valita, minne haluamme kuulua: Lunastuksen ja armon viinipuuhun vai vihan ja tuomion puuhun. Sato tullaan korjaamaan tarkkaan talteen kummas-takin.

Israelin kansallinen pelastus, sen hedelmä, ei kypsy ilman ahdistusta. Jumala joutuu vielä sallimaan kansalle kovan koettelemuksen, jota kuvataan mm. Sakarjan luvussa 14. Israel, Jaakob eli Jumalan ”kintereillä kulkija” ja ”pettäjä” joutuu kokemaan kovan iskun ennen 1000-vuotisen todistustehtävän alkua. ”Voi! Suuri on se päivä, ei ole sen kaltaista. Se on Jaakobille ahdistuksen aika, mutta hän on pelastuva siitä” (Jer. 30:7). Jumalan silmissä Jaakobista tulee jälleen Israel, ”Jumalan taistelija”. ”Siihen aikaan, sanoo Herra, minä olen kaikkien Israelin sukukuntien Jumala ja he ovat minun kansani” (Jer. 31:1). Raamatullinen käsitys ahdistuksesta ei aja ihmistä epätoivoon. Jumalan salliessa ahdistuksen yksilön ja kansan kohdalle siihen liittyy ilmoitus toivosta. Ahdistuksen tarkoitus ei ole työntää luotuja eroon Luojustaan, vaan vetää erossa Jumalasta harhaileva takaisin Hänen tykönsä. Ahdistus on tuova Israelinkin takaisin Jumalan suunnitelmaan. ”Sillä kaikki tapahtuu teidän tähtenne, että yhä enenevä armo yhä useampien kautta saisi aikaan yhä runsaampaa kiitosta Jumalan kunniaksi. Sentähden me emme lannistu; vaan vaikka ulkonainen ihmisemme menehtyykin, niin sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistuu. Sillä tämä hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti, meille, jotka emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä; sillä näkyväiset ovat ajallisia, mutta näkymättömät iankaikkisia” (2. Kor. 4:15–18). Katsommeko yksilöinä kohti iankaikkisuutta? Katsommeko seurakuntayhteisöinä kohti iankaikkisuutta? Katsommeko yhtenä maailmanlaajuisena seurakuntana, juutalaisten uskovien kanssa (-perillisinä), kohti iankaikkisuutta – vai onko näkymme (Israelistakin) keskittynyt vain maallisiin tavoitteisiin? □